

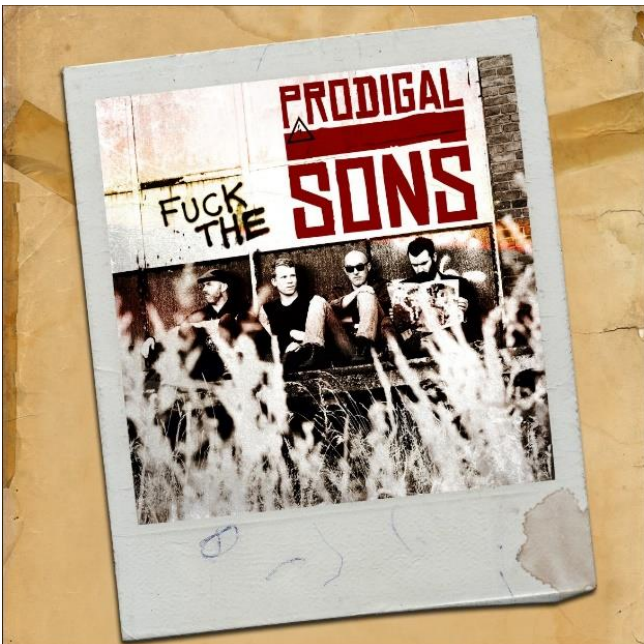
Prodigal SONS

EPK – Danish and English

Download album from [Spotify](#)

Download pictures...

...and cover art from [website](#)

Bio

Prodigal SONS er et dansk/irsk garage band med et nyt greb om den klassiske rockgenre. På debutalbummet af samme navn, der er produceret af Emil Sauer og Aurochs Studio, trækker bandets fire medlemmer – Paddy og Brian Horsom, John Conaty og Lauge Lindqvist på inspiration fra idoler som Led Zeppelin, AC/DC, Tom Petty og the Rolling Stones. Med en rå og karakteristisk stemme, energiske guitarsoloer, en dunkende, men raffineret bas og et stærkt backbeat formår bandet med deres unikke men genkendelige lyd at tænde den klassiske rock'n'roll flamme på sange som Are You Ready og Peculiar.

Prodigal SONS er ikke kun et band, men også en gruppe motiverede fans, der med debutalbummet ønsker at sende en hyldest til rockens mastodonter og alle sande rockfans.

Før Prodigal SONS

Mens nogle er født med en sølvske i munden er alle fire Prodigal SONS medlemmer - brødrene Paddy og Brian Horsom, John Conaty og Lauge Lindqvist - vokset op med et eller flere instrumenter i hånden. Til sammen har de fire medlemmer beskæftiget sig med alt fra traditionel irsk folkemusik til mathrock og punk. Da bandet i 2016 optrådte under navnet Alcove i Amager Bio i forbindelse med en mindekoncert for Thin Lizzys legendariske

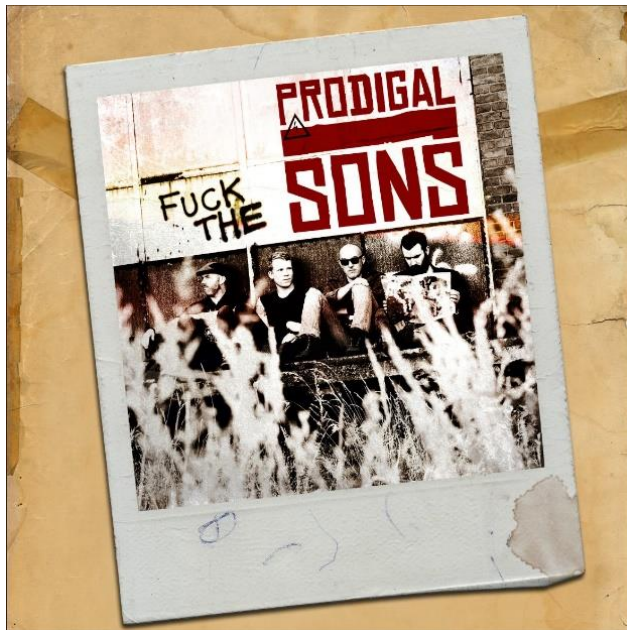
Prodigal SONS

forsanger Phil Lynott stod det dog klart, at det er den klassiske rock, der står hjertet nærrest, og Prodigal SONS blev stiftet kort efter.

Pressemeddelelse

”Med rock-referencer til højre og venstre og uden nogen som helst intention om at være nyskabende skærer Prodigal SONS på deres selvbetitlede album metervare på metervare”. Sådan indleder GRF anmelder Troels-Henrik Kragh sin fire ud af seks stjerner anmeldelse af Prodigal SONS’ debutalbum. Og det er lige præcis, hvad Prodigal SONS er all about.

Det dansk/irske rockband Prodigal SONS - med brødrene Paddy og Brian Horsom samt John Conaty og Lauge Lindqvist – har et nyt og frisk greb om den klassiske rockgenre. På debutalbummet af samme navn, der er produceret af Emil Sauer og Aurochs Studio, får bandets fire medlemmer med en rå og karakteristisk stemme, energiske guitarsoloer, en dunkende, men raffineret bas, et stærkt backbeat og inspiration fra idoler som Led Zeppelin, AC/DC, Tom Petty og the Rolling Stones i den grad pustet liv i rock’n’roll flammen.

Det stråler ud af bandets medlemmer, at de, ligeså meget som de er et band, også er en gruppe motiverede fans, der med sange som Are You Ready og Peculiar ønsker at sende en hyldest til rockgenrens mastodonter og alle sande rockfans.

Vokal: Paddy Horsom

Guitar: John Conaty

Bas: Lauge Lindqvist

Trommer: Brian Horsom

Tekst og musik: Prodigal SONS

Bio

Copenhagen based Prodigal SONS is an Irish/Danish garage band with a new and clever take on the classic rock sound. With their self-titled debut album, produced by Emil Sauer and Aurochs Studio, the four members - Paddy and Brian Horsom, John Conaty and Lauge Lindqvist - reintroduces the sound from back when rock 'n' roll was at its highest, drawing on musical influences such as Led Zeppelin, AC/DC, Tom Petty and the Rolling Stones. Couple this with a distinctive, raw and assured vocal reminiscent of 90's American Rock, energetic guitar playing, backed up by a pounding yet subtle bass and a steady backbeat, and you have a fresh and unique yet familiar sound.

Prodigal SONS wish to reignite and pass on the rock 'n' roll torch. The debut album is as much a direct homage to their beloved bands, as it is a tribute to the period of their lives where they were discovering, loving and learning to play their favorite music. Prodigal SONS is not just a band but a group of motivated fans making music for a generation that needs it.

Before Prodigal SONS

While some are born with a silver spoon in mouth all four members of Prodigal SONS – brothers Paddy and Brian Horsom, John Conaty and Lauge Lindqvist – were raised with one or more instruments in their hand and have played everything from irish trad and folk to mathrock and punk. It wasn't till 2016 when the band, at the time known as Alcove, played

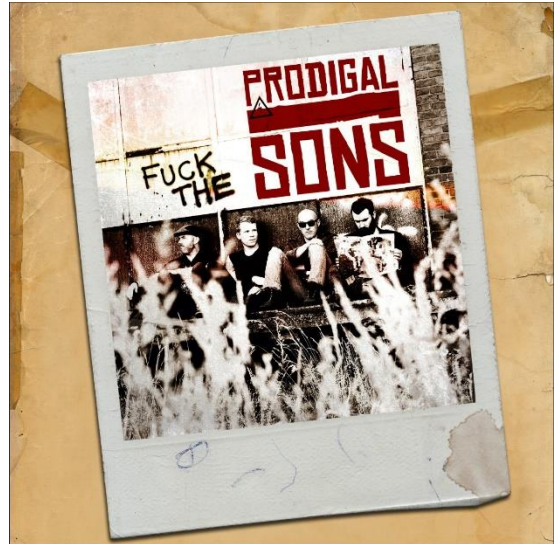
Prodigal SONS

a memorial concert for Thin Lizzys legendary lead singer Phil Lynott, at the Copenhagen venue Amager Bio, that the band decided to follow the passion of classic rock and roll and shortly after Prodigal SONS was founded.

Press release

“With rock-references to left and right and without any intention of being, innovative Prodigal SONS keep delivering throughout the entire album”. This is how GRF reviewer Troels-Henrik Kragh begins his four out of six stars review. And that is exactly what Prodigal SONS is all about.

The Irish/Danish rock band Prodigal SONS - with Paddy and Brian Horsom, John Conaty and Lauge Lindqvist - have a new and clever take on the classical rock genre. On their self-titled debut album inspired by idols such as Led Zeppelin, AC/DC, Tom Petty and the Rolling Stones, the four members reignite the flame of classic rock'n'roll with Paddy Horsoms raw and distinctive voice, John Conatys energetic guitar solos, Lauge Lindqvists pounding yet subtle bass and Brian Horsoms steady backbeat. It's plain to see that Prodigal SONS is not just a band but a group of motivated fans who wish to pay tribute to some of their musical heroes as well as every true rock fan.

Vocal: Paddy Horsom

Guitar: John Conaty

Bass: Lauge Lindqvist

Drums: Brian Horsom

Lyrics and music: Prodigal SONS

Contact

Manager and booker

Mette Sørensen

Phone:

0045 6168 8853

Email:

prodigalsonsdk@gmail.com

[Spotify](#)

[Youtube](#)

[Facebook](#)

[Website](#)

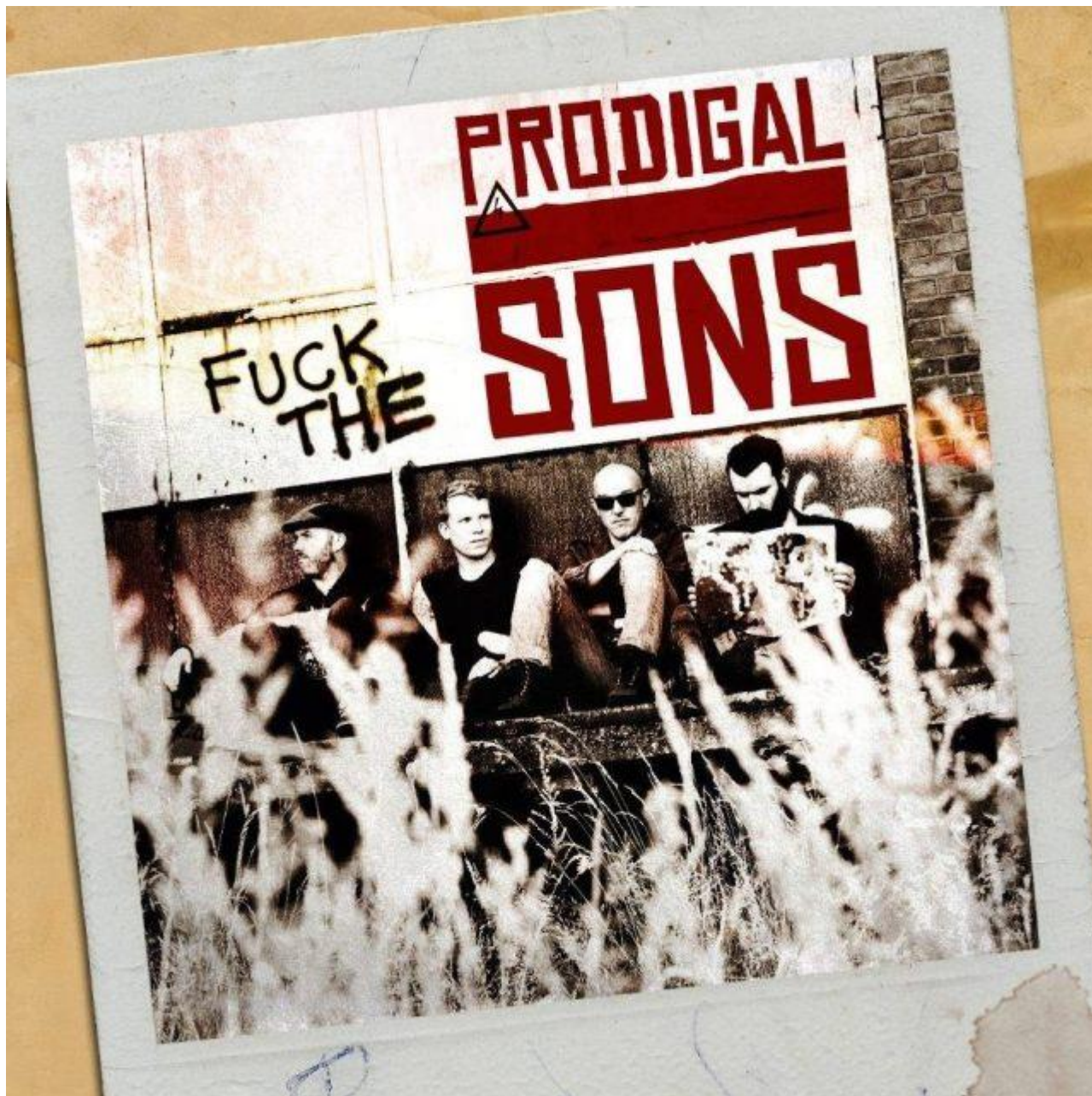
[SoundCloud](#)

Prodigal SONS: Prodigal SONS ★★★★★☆☆

By
Troels-Henrik Krag

27/03/2017

Med rock-referencer til højre og venstre og uden nogen som helst intention om at være nyskabende skærer Prodigal SONS på deres selvbetitlede album metervare på metervare. Og det gør de faktisk ganske godt. Troels-Henrik har fundet læderjakken og solbrillerne frem og anmeldt.

Prodigal SONS er et skamløst band, der uden at blinke styrer ind i alle rock-klicheer. Og det er uhyggeligt svært som anmelder at styre uden om netop klichéerne. Ja, de er fra Irland og fornægter ikke et vidst nik i retning til folk-rocken. På den måde har 'In Another Way' små, fine guitar-bevægelser der sender tanker hen på steder, der besøgte efter kirke om søndagen.

Og den derpå følgende ballade 'Trouble Will Pass' har en vis Creedence-feeling – ikke mindst båret af forsanger Paddy (really?!)'s overdrive-vokal. Vi er millimeter fra at det er en decideret power ballad. Nej, fuck it. Det er sgu en power ballad – komplet med en (dog noget kort) heltegitarsolo. Det er ikke pladens bedste skæring, men man sidder alligevel og vipper lidt med på foden.

Lidt atypisk følges den op af halv-balladen 'Rolling' hvormed nummer 2 til og med 4 på pladen har ballade-præg. Og alligevel er man ikke et sekund i tvivl om, at det er rock det her. Alt er for øvrigt klassisk; forsanger, guitar, bas og trommer. Ikke nogen dikkedarer der, og uden at være guitarekspert er mit gæt, at vi er ude i noget ikke-avanceret Fender-værk.

Og ja. Det er en guitarist, der ikke fornægter en chance for lige at fyre en ofte ret fed solo af. Det kammer aldrig over, men er faktisk rigtig fedt. Klassisk på den fede måde. Og uden for megen effekt – jeg tænker at det mindst klassiske, der kastes efter den formodede Fender er en Flanger. Stilet!

Nå. Ud på den anden side af den nærmest ballade-agtige trio af numre, får vi den stærkt basdrevne 'Look Into My Eyes'. Stærk vokal, stærkt spillet. Hell, der er sgu endda 50'er-agtigt ekko på vokalen i versene!

Et par øvrige ord om vokalen; som nævnt kan der høres hints af Fogerty, men på flere af de mere ordinært rockede numre kan man komme helt i tvivl om, om det ikke er Jesper Binzer, der har kigget forbi. Fans af netop DAD vil sikkert også synes godt om Prodigal SONS – men må kigge længe efter DADs tongue in cheek. Om det er en fordel, skal her være usagt.

Der er fuld seriøsitet på det mest klassiske bil-rocknummer 'Are Yoy Ready', hvor bridgen og omkvædet går:

Nothing else matters//It's just pretend//Are you ready//Are you ready for this?//Hey! You! / Sex, drugs and

Prodigal SONS

Rock'n'roll (gentag ad lib

... Cruising around with all your friends//Are you ready for this?"

Enter: Helteguitarsolo og referencer til T-rex, måske Metallica og en masse andet rock-relateret.

Og jeg ved I sidder og venter i spænding og ja, jeg kan bekræfte; det er ganske fremragende at køre bil til – eneste anke er at jeg ikke har en open top sports car. Og at jeg kører mest om aftenen.

Nåh, ja. Musikken!

‘Finish Line’ har til gengæld en for Prodigal SONS sjælden kvalitet og teksten handler om, hvordan samfundet præger børn og hvad er det, vi skal lære dem? Fuck præstationssamfundet! virker til at være mantraet... Det når næsten Bad Religion-højder (hvilket i min bog er en kompliment!) endda med tåbetertser på omkvædet. Det bliver nok det nummer, der står skarpest, når de otte numre løber ud.

Inden vi når så langt, skal vi dog igennem endnu to gedigne rock-sange, hvor ‘Do You Think You Could Tell’ sender usubtile vink til Pink Floyd (“You’re the pink to my floyd” går sidste vers inden omkvædet). Og da der lukkes ned på ‘Work It Out’ er vi tilbage i ballade-land men med potens og punch – som man efterhånden har vænnet sig til med Prodigal SONS. Et stærkt refræn tager stik og omtrent tre minutter inde får vi et break down, hvor der ellers bygges op til den helt store helte-guitarsolo. Joh, det kunne sgu heller ikke rigtigt slutte på anden vis fra disse drenge.

Hvad der muligvis ikke fremgår af ovenstående er, at det hele er ganske fremragende. Det er afsindigt usubtelt og lige på. Det er lavet i lignende udskæringer mange gange før – men samtidig også her fremført på en måde, så det giver mening at gentage genrens klichéer. Hør denne plade og glæd dig over det simple, over referencerne og det dygtige udtryk. Eller lad være. Men for mine fire stjerner går du glip af noget, hvis du ikke gør.

Anmeldt af Troels-Henrik Krag

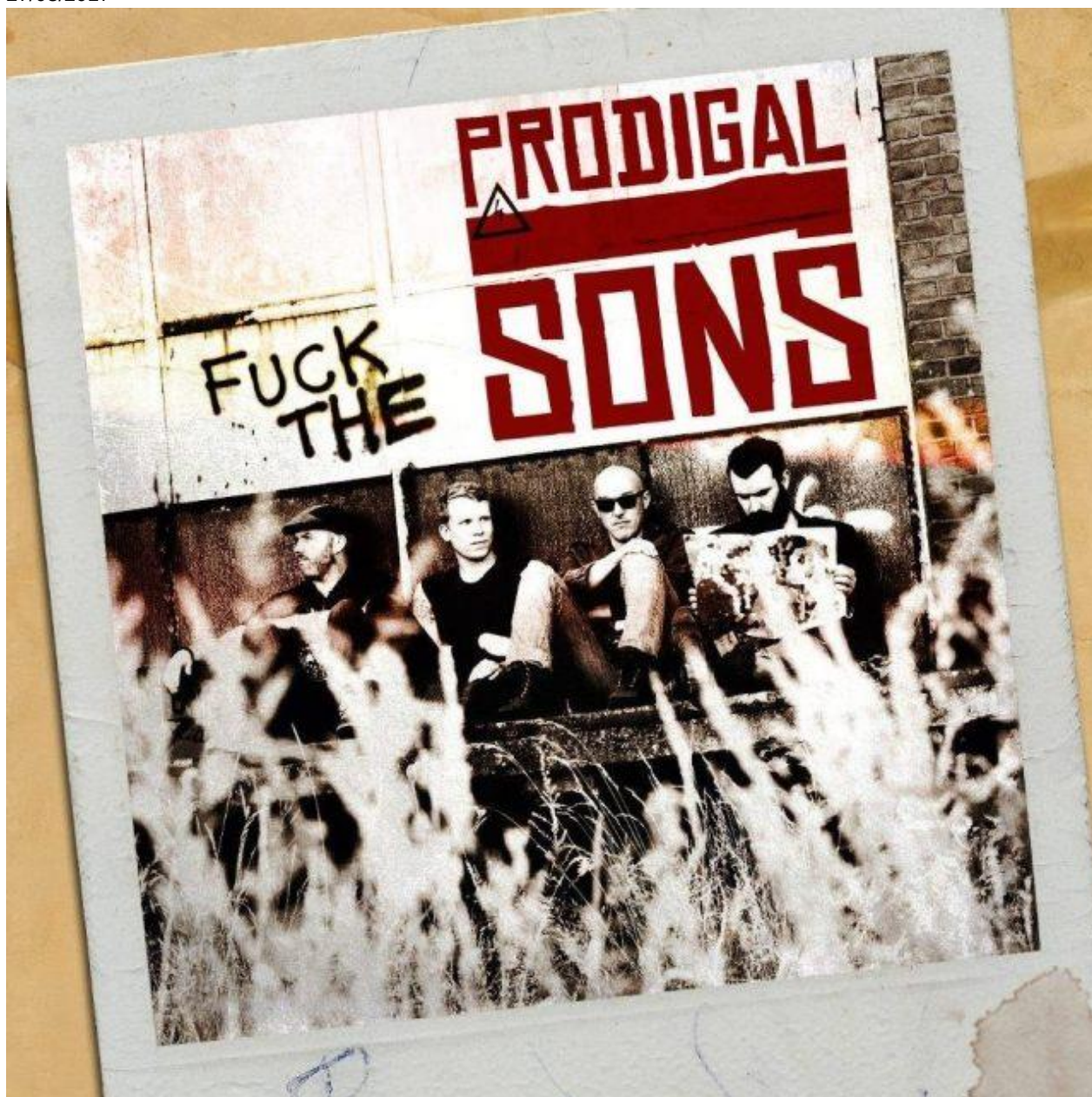
Prodigal SONS

Review translated by Mette Sørensen

Prodigal SONS: Prodigal SONS ★★★★★☆☆

By
Troels-Henrik Krag
27/03/2017

With rock-references to left and right and without any intention of being, innovative Prodigal SONS keep delivering throughout the entire album. Troels-Henrik has found the leatherjacket and the sunglasses and reviewed.

Prodigal SONS is a shameless band, whom, without blinking, heads straight for all the rock-clichés. And, as a reviewer it is so difficult to steer clear of the clichés. Yes, they are from Ireland and they don't deny a certain inspiration from the folk-rock genre. In that sense 'In Another Way', through small fine guitar movements, direct your thoughts towards the places you visited after church on Sundays.

And the following ballad 'Trouble Will Pass' has a certain Creedence-feeling – especially carried by lead singer Paddys (really?!) excessive voice. We are inches from an actual power ballad. No, fuck it. It IS a fucking power ballad – complete with a (although short) hero-guitar solo. It is not the best tune on the album, yet you cannot stop yourself from rocking your foot a bit.

A little unusual 'Trouble Will Pass' is followed up by the half-ballad 'Rolling' and so track 2 to 4 on the record have a touch of ballad. Yet, you do not doubt for one second that this is rock. By the way – everything is classic; lead singer, guitar, bass and drums. No fuss there. And without being an expert on guitars, I'm guessing we are witnessing some, not too complicated, Fender stuff.

And yes. It is a guitarist who won't pass a chance to do some pretty cool solos. It never becomes too much, but is actually really cool. Classic in the good way. And without too much effect – I'm thinking that the least classic effect that is thrown at the presumably Fender is a Flanger. Classy!

Anyways. On the other side of the almost ballad-trio, we hear the highly bass-driven song 'Look Into My Eyes'. Strong vocal, well played. Hell, there's a kinda 50's echo to the vocal during the verses!

Another couple of words about the vocal; as mentioned before there is a hint of Fogerty, but on several of the ordinary rock tracks, you almost suspect that Jesper Binzer stopped by. And fans of DAD will definitely like Prodigal SONS – although you have to look hard for DADs tongue in cheek. Whether that is an advantage, I will leave you to decide.

The most classic car-rock track, 'Are You Ready' oozes of seriousness, where the bridge and the chorus goes:

Prodigal SONS

Nothing else matters//It's just pretend//Are you ready//Are you ready for this?//Hey! You! / Sex, drugs and Rock'n'roll (repeat ad lib ... Cruising around with all your friends//Are you ready for this?".

Enter: Hero guitar-solo and references to T-rex, maybe Metallica and a whole lot of other rock related themes.

And I know you are all waiting patiently and yes, I can confirm; This is an excellent tune to listen to when you are driving. The only regret I have is that I don't have an open top sports car. And that I mostly drive during the night.

Oh, right – The music!

'Finish Line' on the other hand has a, for Prodigal SONS, rare quality and the lyrics are about how society affects our children and what we need to teach them. Fuck the "achievement-driven" society seems to be the mantra... It almost reaches Bad Religion heights (which in my book is a compliment) even with the harmonies on the chorus. I believe this track is the strongest when all the tracks run out.

Before we get there, we must first go through two solid rock-tunes, where 'Do You Think You Could Tell' sends unsubtle hints towards Pink Floyd ("You 're the pink to my floyd" – that's how the last verse goes before the chorus). And when they close down the album with 'Work It Out' we are back in ballad-land but with power and punch – which at this stage you have gotten used to with Prodigal SONS. A strong refrain appears and approximately 3 minutes in, we get a break down, building up to the biggest hero guitar-solo. Well, it really bloody hell couldn't end any other way with these lads.

What probably doesn't show in what's written above is that this is all quite excellent. It is insanely unsubtle and straight forward. We've heard similar stuff many times before – but at the same time this is done in a way where it makes sense to repeat the clichés of the genre. Listen to the album and enjoy the simplicity, the references and the skilled expression. Or don't. But for all my four stars - you are missing out if you don't listen to it.

Reviewed by Troels-Henrik Krag